

Božični soneti.

Zložil Ksaver.

1.

Po Tvoji stezi stopam, o Gospod!
Nebo se niža nad gora vrhove,
poljublja v spravo žalostne gozdove,
ljubav objemlje hram, vsakteri kot.

Jaz stopam zopet v Tvoj kristalni hram,
odtrgan vihri zemeljskih želja,
da Božič tiho bi obhajal sam.

Popotnik sluša radostne glasove,
ko srca, zopet oproščena zmot,
kipijo, hvalnice pojoč povsod,
in Tebi se glasijo pesmi nove.

Da pomirim ognjeni up srca
in v slaju tam pred Tabo strepetam,
po blodnjah vsaj trenutno prost sveta.

2.

Kako sem sanjal vse noči, kako!
Ko pel adventni zvon mi je pozdrave,
da v solzah sem nastopil steze sprave,
zavil na sveto Sijonsko goro.

Ko v solznih dneh ustvaril sem pekel,
Gospod, pripravljaj zame si prostore,
pogube v temi nisi mi želel.

Ko slaj okusil Tvoje sem postave,
zaplamenelo v Tebe je oko,
da kdaj se sveta vrata mu odpro
ko nekdanj Izraelu iz puščave.

Obudil žar si, ki ga drug ne zmore,
obraz mi Tvoj je milostno žarel,
ko sklonil sem se k Tebi — sin pokore.

3.

In zdaj sem tu. Pred Tabo klonem v prah
pogled svoj. — Sram me je nebes sijaja?
Srca utrip v bojazni mi zastaja.
Pred kom? Ah, Njega, duša, te je strah?

„Si ti, Gospod? Ti sam?...“ „Jaz sam — ljubav.“
„Gospod!...“ „Ti ves od danes bodeš moj!“
„Kje si? Gospod, odkrij mi svoj obraz!“

Strašna po grehu je bližina raja.
A čuj! Očetni glas... „Ne bodi plah,
moj sin, dovolj je bilo solznih srag —“
Trepet beži, pogum v srce prihaja.

„Okusil slaj že mojih si postav,
razdeni druge vse vezi nocoj,
potem boš moj.“ — „Gospod, na večni čas!“

